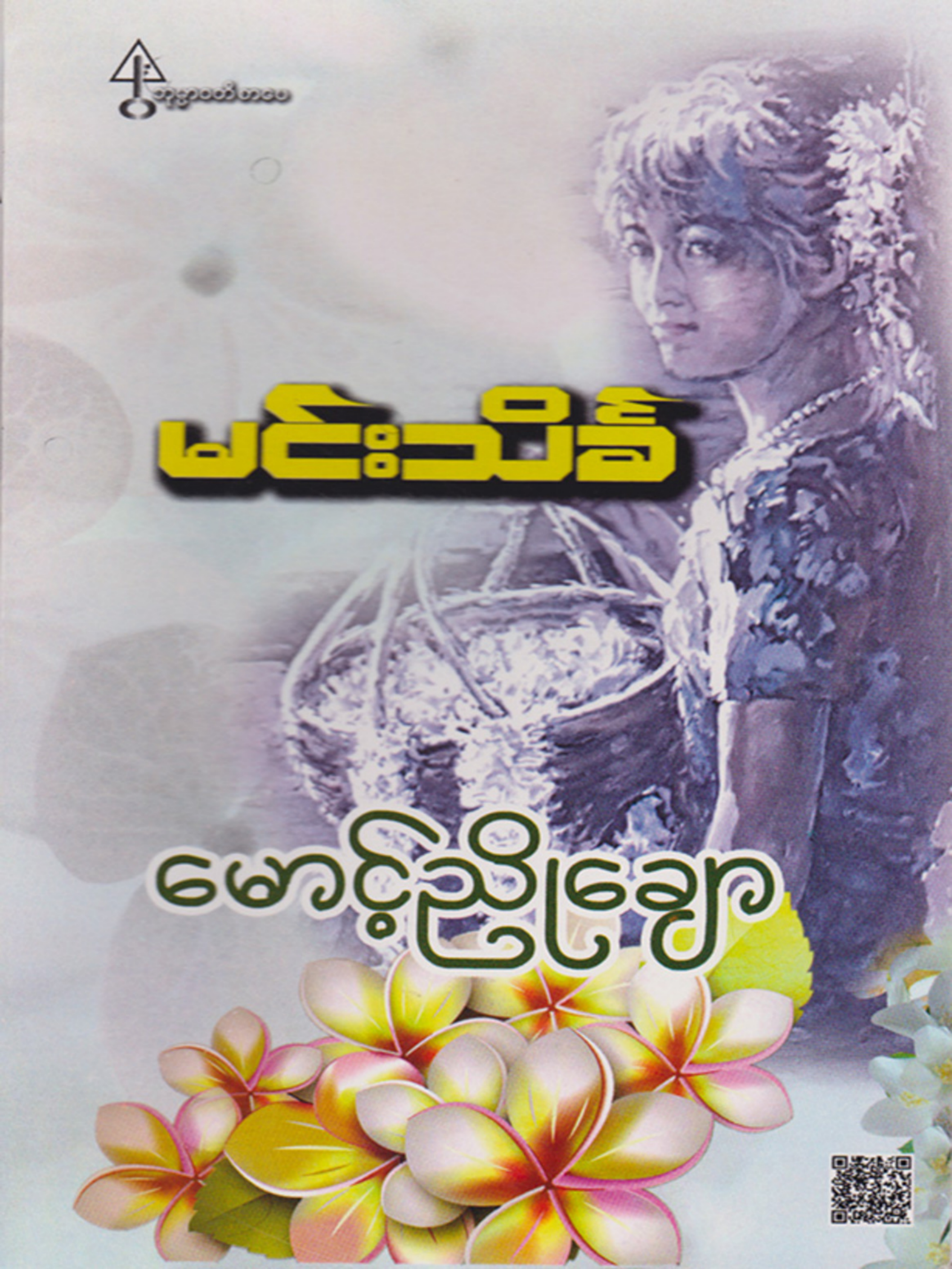

မင်းသိင်္ခ

မောင့်ညီချော

အခန်း(၁)

မောင်မောင် နှင့် သူ၏ မိခင်

တစ်နေ့သ၌ ရန်ကုန်မြို့၊ ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်၊ ဩဘာလမ်း ထိပ်ရှိ မူလတန်း ကျောင်းကလေးတစ်ကျောင်းတွင် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားလေးများသည် ပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာ ဆော့ကစားနေကြ လေ၏။ အမှန်စင်စစ် ထို စာသင်ကျောင်းကလေးမှာ အစိုးရက ဖွင့်လှစ် ပေး သော ကျောင်းဖြစ်သော်လည်း ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ဉာဏ် မေကို အကြောင်းပြု၍ အများသူငါက ဒေါ်ဉာဏ်မေကျောင်းဟုသာ ခေါ် ကြလေ၏။

စတုတ္ထတန်း အစိုးရစစ်စာမေးပွဲ၌ အောင်ချက်ကောင်းသောကြောင့် ၎င်းဒေါ်ဉာဏ်မေ ကျောင်းသည် လူသိများလေတော့၏။ အထက်ကဆိုခဲ့ သည့်အတိုင်း ဒေါ်ဉာဏ်မေကျောင်းမှ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားလေး များသည် မုန့်စားဆင်းချိန် ဖြစ်သောကြောင့် ပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာ ဆော့ ကစားနေကြလေ၏။ ဆော့ကစားခြင်းမရှိဘဲ အတန်းထဲ၌ ထိုင်၍နေ သော ကလေးနှစ်ဦး သာရှိ၏။ ထိုကလေးနှစ်ဦးစလုံးမှာ စတုတ္ထတန်းမှ ကျောင်းသူလေးတစ်ဦးနှင့် ကျောင်းသား လေးတစ်ဦးဖြစ်၏။

ကျောင်းသားလေးသည် ဒေါ်ဉာဏ်မေကျောင်းမှ ကျောင်းသား ဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်၏။ ကျောင်းသူလေးမှာ ယနေ့နံနက်မှ စတုတ္ထတန်း တွင်လာ၍ အပ်သော ကျောင်းသူအသစ်ဖြစ်၏။ ကျောင်းသူအသစ်လေး

သည် သူ၏အနီးမှ ကျောင်းသားလေးအား…

“နင့်နာမည် ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးလိုက်ရာ ကျောင်းသားလေးက…

“ငါ့နာမည် နောက်မှပြောမယ်၊ နင့်နာမည်အရင်ပြော”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“နင်က ကျောင်းသားဟောင်းဆိုတော့ အိမ်ရှင်ပေါ့၊ ငါက အသစ်ဆိုတော့ ဧည့်သည်၊ အိမ်ရှင်က ဧည့်သည်ကို ဦးစားပေးရမယ်၊ ဒါကြောင့် နင့်နာမည်ကို အရင်ပြောပါ”

ဟု ကျောင်းသားလေးက ပြန်၍ပြောလေ၏။

“နင်ပြောသလိုဆိုရင် ငါတို့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက အိမ်ရှင်ကြီးပေါ့၊ ဒီစကားမျိုး နင်သူ့ကို သွားပြောကြည့်ပါလား”

ဟု ပြန်၍ပြောရာ ကျောင်းသူက နှုတ်ခမ်းစူပြီးလျှင်…

“နင်က ယောကျ်ားလေးဖြစ်ပြီး စကားကပ်တာပဲ၊ ယောကျ်ားဆိုတာ မကပ်ရဘူးလို့ ငါတို့ဒက်ဒီက ပြောဖူးတယ်”

ဟု ကျောင်းသူလေးက ပြောလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး နင်ပြောတဲ့ ဒက်ဒီဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာတုံး”

ဟု ကျောင်းသားလေးက ပြန်၍မေးလိုက်လျှင် ကျောင်းသူလေးက

“ဒက်ဒီဆိုတာ အဖေကိုပြောတာဟဲ့၊ ဒါလေးတောင် နင်မသိဘူးလား”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“အဖေဟာ အဖေပေါ့၊ ဘာကြောင့် ဒက်ဒီဖြစ်သွားရတာတုံး”

ဟု ကျောင်းသားလေးက ပြန်၍ပြောလျှင် ကျောင်းသူလေးက…

“အင်္ဂလိပ်လိုခေါ်တာဟဲ့”

ဟု ဒေါနှင့်မောနှင့် အော်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျောင်းသားလေး က

“နေစမ်းပါဦး၊ နင်က အင်္ဂလိပ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ မြန်မာပါ၊ ဘာလို့ အင်္ဂလိပ်လိုခေါ်တာတုံး”

ဟုပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“အဲ့ဒါတော့ ငါလည်းမသိဘူး၊ ငါတို့အိမ်မှာ အဖေကို ဒက်ဒီလို့ခေါ်တယ်၊ အဒေါ်ကို အန်တီလို့ခေါ်တယ်၊ ဒါပဲ”

ဟု ကျောင်းသူလေးက ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ပြောလေ၏။

“နင်ပြောတဲ့အထဲမှာ အမေကို ခေါ်တာမပါပါလား”

ဟု ကျောင်းသားလေးက ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ငါ့မှာ အမေမရှိဘူး၊ အမေကို မာမီလို့ခေါ်တယ်၊ ငါ့မာမီ ဓာတ်ပုံတော့ ငါ့မှာရှိတယ်”

ဟု ကျောင်းသူလေးက ပြောလိုက်လျှင် ကျောင်းသားလေးသည် ကျောင်းသူလေး၏ မျက်နှာ ကိုကြည့်ပြီးနောက်…

“နင်နဲ့ငါနဲ့ အတူတူပါပဲဟာ၊ ငါ့မှာလည်း အမေမရှိဘူး၊ ငါ့အဖေက နောက်မိန်းမယူထား တယ်၊ ငါ့အဖေရဲ့မိန်းမဟာ ငါ့အမေတော့မဟုတ်ဘူး၊ ငါက ငါ့အဖေရဲ့ မိန်းမကို အမေမတော် ချင်ဘူး၊ တကယ်တော့ သူဟာ အမေလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ အဖေရှေ့မှာဆိုရင်တော့ ငါ့ကို သား…

သားလို့ ခေါ်တယ်၊ ငါ့အဖေမရှိတဲ့အခါမှာတော့ ငါ့ကို သဒေယုတ် (သန္ဓေယုတ်) တဲ့၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လည်းဆိုတာတော့ ငါလည်းမသိဘူး၊ ငါ သိတာကတော့ ငါ့အဖေက ငါ့ထက် သူ့ကိုချစ်တယ်၊ သူလိုချင်တာဆိုရင် သူတစ်ခါပြောရုံနဲ့ရတယ်၊ ငါလိုချင်တာဆိုရင် တစ်ခါ အရိုက်ခံပြီးမှ ရ တယ်”

ဟု ကျောင်းသားလေးက ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲ့ဒီအတွက် ငါဒီကိုရောက်လာရတာပဲ၊ ငါဟာ နင့်အမေလေ”

ဟု ကျောင်းသူလေးက ပြောလိုက်လျှင် ကျောင်းသားလေးက...

“နင်ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ နင်က ငယ်သေးတာ၊ ဘယ် ကလာ ငါ့အမေ ဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ နင်ရူးနေပြီထင်တယ်၊ ရူးနေပြီဆိုရင် တော့ ဆရာမကြီး ဒေါ်ဉာဏ်မေနဲ့ တိုင်ရ မယ်၊ တိုင်ပြီး အရူးတွေထားတဲ့ နေရာကို ပို့ရမယ်”

ဟု ကျောင်းသားလေးက ပြောလေ၏။

“အမေ မရူးပါဘူး မောင်မောင်ရယ်၊ အမေ မင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ ဒီကို ရောက်အောင်လာခဲ့ တာပါ”

ဟု ကျောင်းသူလေးက ပြောလိုက်လျှင် မောင်မောင်သည် မျက်လုံးပြူး၍ သွားလေ၏။ ထို့နောက်မှ -

“နင် ငါ့နာမည် သိတယ်မဟုတ်လား၊ နင့်ကို ဆရာမကြီးနဲ့ တိုင်ရ မယ်၊ နင်ဟာ အရူးဆို တာ သေချာပါပြီ”

ဟု ပြောစဉ်၌ပင် ဆရာမကြီး ဒေါ်ဉာဏ်မေသည် အနီးသို့ရောက်လာ လေ၏။ ထိုအခါ ကျောင်းသားလေးက...

"ဆရာမကြီး ဒီကောင်မလေးက ဒီနေ့မှ ကျွန်တော့်နားလာထိုင်တဲ့ ကျောင်းသူအသစ် လေးပါ၊ သူက ကျွန်တော်ရဲ့ အမေလို့ပြောနေတယ်၊ ဒီ ကောင်မလေး ရူးနေပြီ၊ ကျွန်တော့်ထက် အများကြီးငယ်တယ်၊ ဘယ်လို လုပ်ပြီး ကျွန်တော့်အမေဖြစ်မှာလဲ"

ဟု တိုင်ကြားလိုက်လေ၏။ ဆရာမကြီးသည် မျက်လုံးပြူး၍ ကျောင်းသူလေးအား ကြည့်လေ၏။ ထို့နောက်မှ...

"အဲ့သလို ပြောသလား ကလေး"

ဟု ဆရာမကြီးက ချော့မော့သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ကျောင်းသူလေးသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍မပြောဘဲ ခေါင်းကိုသာ ငုံ့ ထားလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ကျောင်းတက် ခေါင်းလောင်းထိုးသဖြင့် ဆရာမကြီးသည် ကလေးနှစ်ဦးအား စကားမများရန် ပြောပြီးလျှင် အတန်းများကို ငြိမ်အောင်ထိန်းလိုက်ပြီးနောက် စာသင်လေတော့၏။ ညနေကျောင်းဆင်းချိန် သို့ ရောက်သောအခါ၌ ကျောင်းသူလေး၏ ဖခင် လာ၍ကြိုလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဆရာမကြီးသည် ကျောင်းသူလေး၏ ဖခင် ကို နေ့ခင်းကဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်၍ပြောလေ၏။ မောင်မောင့်ကိုလည်း ပြန်၍မလွှတ်သေးဘဲ သက်သေအဖြစ် ဆရာမ ကြီးက ခေါ်ထားလေ၏။

ကျောင်းသူလေး၏ ဖခင်သည် ဆရာမကြီး၏ စကားကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ နားထောင်ကာ တဟားဟားရယ်လေ၏။ ကျေနပ်အောင် ရယ်ပြီးနောက်

"ကျွန်တော်က နယ်ကမြို့ပိုင်ပါ၊ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာတာ ဒီကိစ္စပဲ၊ ကျွန်တော့် သမီး လေးကို စိတ်ရောဂါဆရာဝန်နဲ့ ပြချင်လို့ပါ၊ ဒီကလေး က ဆန်းတော့ဆန်းတယ်၊ သူ့အမေက သူ့ကိုမွေးပြီး မီးတွင်းထဲမှာတင်

ဆုံးသွားတယ်၊ ကျွန်တော်ရဲ့ နှမ အပျိုကြီးလက်ပေါ်မှာပဲ ကြီးရရှာတာ၊ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့က စင်သီယာလို့ နာမည်ပေးထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူစကား ပြောတတ်တဲ့အချိန်ကစပြီး သူ့ကိုယ်သူ ညိုချော...ညိုချောလို့ ပြောတယ်၊ အရင်က သူ့ကို ကွန်ဗင့်ကျောင်းမှာထားတယ်၊ အဲ့ဒီကျောင်းမှာတော့ သူ့နာမည်ဟာ စင်သီယာ ညိုချောပေ့ါ။ သမီးကလေးဟာ သနားဖို့တော်တော်ကောင်းတယ်။ တခြားကိစ္စမှာ ပုံမှန်အတိုင်းပါပဲ။ ကလေး ချင်းကစားတဲ့အခါမှာ အထူးသဖြင့် ယောကျ်ားလေးတွေနဲ့ ကစားတဲ့အခါမှာ အမေလို့သုံး တယ်၊ တစ်ခါတစ်လေ မယ်တော်လို့ တောင် သုံးတယ်”

ဟု ကျောင်းသူလေး၏ ဖခင်ကပြောလေ၏။ ထိုသူ၏ အမည်မှာ ဦး ထွန်းနိုင်ဟူ၍ ဖြစ်၏။ သူသည် သမီးလေး စင်သီယာ (သို့မဟုတ်) ညို ချောအတွက် ရတက်မအေးဖြစ်နေရ ၏။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ် ဉာဏ်မေမှာလည်း မြို့ပိုင် ဦးထွန်းနိုင်ပြောသလို တအံ့တသြ ငေးမော၍ နားထောင်နေလေ၏။

“နောက်ထပ် ဒီကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထူးထူးခြားခြား ဘာဖြစ် သေးလဲ”

ဟု ဆရာမကြီးဒေါ်ဉာဏ်မေက မေးလိုက်၏။

“တစ်ခါက မန္တလေးကို လိုက်မလို့ပြင်ဆင်နေတုန်းမှာ ညိုချောက ဘာမပြော ညာမ ပြောနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ အိပ်ရာလိပ်ပေါ် တက်ရပ်တယ်။ ပြီးတော့ မယ်တော်ပြောမယ်၊ ဒီနေ့ လုံးဝခရီးမသွားပါနဲ့လို့ ပြောလိုက် တယ်။ ကျွန်တော်ကဘာလဲ၊ ဘာလဲလို့မေးတော့ ဆက် မပြောတော့ပါ ဘူး။ နောက်တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်စီးရမယ့် ရထားဟာ ကျွဲပွဲနဲ့ ညောင် ခြေ ထောက်ကြားမှာ မိုင်းနင်းမိပြီး မှောက်သွားတယ်ဆိုပြီး သတင်းစာ

ထဲမှာ ပါတော့တာပဲ။ အဲ့ဒီလို ပဲ တစ်ခါက အလုပ်ကိစ္စတစ်မှာ ကျွန်တော် အဆုံးအဖြတ်မှားသွားတယ်၊ အထက်က အရေး ယူမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးပါပဲ၊ အဲ့ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင်အောင် ဖြစ်ပြီး မှိုင်နေတော့တာပဲ။ ဒီအချိန်မှာ ညိုချော ကျွန်တော့်နောက်ကို ရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ပုခုံးကိုပုတ်ပြီး ဘာမှမပူနဲ့ မယ်တော်ရှင်းလိုက်ပြီလို့ ပြောတယ်၊ နောက်တော့လည်း အမှန်တကယ်ပဲ အဲ့ဒီကိစ္စဟာ ချောချောမောမောနဲ့ ပြီးသွားတယ်”

ဟု မြို့ပိုင် ဦးထွန်းနိုင်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြလေ၏။ ဆရာမကြီး ဒေါ်ဉာဏ်မေ နှင့် ဦးထွန်းနိုင်တို့သည် ညိုချောနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို အချိန်အတန် ကြာ ပြောဆိုတိုင်ပင်နေကြလေ၏။ ထို့နောက် ဦးထွန်းနိုင်သည် ဆရာမကြီးအား နှုတ်ဆက်၏။ မောင်မောင့်ကိုလည်း နာမည်မေးပြီးလျှင်…

“မောင်မောင်ရေ…ညီမလေးနဲ့ ရန်မဖြစ်နဲ့နော်၊ ညီမလေးကို စောင့်ရှောက်ပါကွယ်၊ ညီမလေးရဲ့ မုန့်ဘူးထဲမှာ မောင်မောင်စားဖို့ မုန့်ပိုထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ မောင်နှမနှစ်ယောက် စားကြပေါ့”

ဟုဆိုကာ မောင်မောင်၏ ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့် ပုတ်ပြီးနောက် ညိုချော (သို့မဟုတ်) မောင်မောင်၏ မိခင်အား လက်ဆွဲ၍ ခေါ်သွားလေတော့၏။

*

အခန်း(၂)

မုန့်ညိုချော

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းတက်ချိန်သို့ ရောက်သောအခါ၌ မောင်မောင်ကျောင်းသို့ ရောက်လာ၏။ ညိုချောက ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်၏။ မောင်မောင့်ကိုမြင်လျှင် ညိုချောသည် ပြေးလာပြီး မောင်မောင့်လက်ကို ဆွဲ၍ ကျောင်းခန်းဆီသို့ လျှောက်လာရင်း ညိုချောက...

"နင့်အတွက်လည်း မုန့်တွေထည့်လာခဲ့တယ်"

ဟု နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ခန့် ပြောလေ၏။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ညဏ်မေသည် ကျောင်းမတက်မီ တစ်ကြိမ်၊ ကျောင်းတက်သောအခါ၌ တစ်ကြိမ် မောင်မောင်တို့ အတန်းသို့ လာ၍ ညိုချောအားကြည့်၏။ ကျောင်းတက်သောအခါ မောင်မောင်တို့အတန်းကို ဆရာမကြီး ကိုယ်တိုင်လာ၍ ဂဏန်းသင်္ချာသင်ပေး၏။ ဂဏန်းသင်္ချာတွက်နည်း အသစ်ကို မပြမီ ဆရာမ ကြီးသည် ကလေးများကို နှစ်အလီမှစ၍ တစ်ဆယ့်ခြောက်အလီ အထိ ဆိုခိုင်း၏။ ကလေးများ အားလုံး သံပြိုင်ဆိုကြ၏။ သို့ရာတွင် ညိုချောသည် လိုက်၍မဆိုဘဲရှိ၏။ အလီဆိုပြီးသောအခါ ၌ မောင်မောင်က ညိုချောအား...

"နင် ဘာဖြစ်လို့ အလီလိုက်မဆိုတာလဲ"

ဟု မေးလိုက်ရာ ညိုချောက...

“ငါမှ မဆိုတတ်ဘဲ”

ဟု တုံးတိတိပြန်၍ဖြေလေ၏။

“ဘာမဆိုတတ်စရာရှိလဲဟာ၊ နှစ်တစ်လီနှစ်၊ နှစ်နှစ်လီလေး ဒါလေး တောင် မဆိုတတ် ဘူးလား” ဟု မောင်မောင်ကပြောလေ၏။

“ဟင့်အင်း၊ တို့ကျောင်းမှာက ဒီလိုသင်ဘူး၊ တူးဝမ်းအာတူး၊ တူးတူး အာဖိုးလို့ ဆိုရ တယ်”

ဟု ညိုချောက ပြန်၍ပြောလျှင် မောင်မောင်က မျက်လုံးပြူး၍ ညို ချောကိုကြည့်ပြီး…

“နင် ဘာဆိုတာလဲ”

ဟု ပြန်၍ မေးလေ၏။

“နင်တို့ဆိုတဲ့ နှစ်တစ်လီနှစ်၊ နှစ်နှစ်လီလေးနဲ့ အတူတူပဲ၊ ငါတို့ ကျောင်းက အင်္ဂလိပ်လို ဆိုတာဟ”

ဟု ညိုချောက ပြန်၍ပြောလေ၏။

“အင်္ဂလိပ်လို ဆိုလို့မရဘူးလေ၊ ဒီကျောင်းက မြန်မာကျောင်းဟ၊ မြန်မာလိုပဲ ဆိုရမယ်၊ ဒီမှာလည်း အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ဆရာမကြီးလည်း မြန်မာပဲ၊ နင် အင်္ဂလိပ်ဆိုရင် ဟောဟိုမှာ ကြိမ်လုံး တွေ့လား၊ ဆရာမကြီးက ဆော်ပလော်တီးလိမ့်မယ်”

ဟု မောင်မောင်က ပြောလျှင် ညိုချောက…

“အဲ့ဒါကြောင့် လိုက်မဆိုတာပေါ့ဟဲ့၊ နင်တော်တော့်ကို ဆရာလုပ် တယ်”

ဟု မျက်စောင်းလေးထိုး၍ ပြောလေ၏။

ဆရာမကြီး ဒေါ်ဉာဏ်မေသည် ကလေးများကို ဂဏန်းသင်္ချာတွက်နည်းပြလေ၏။ မောင်မောင်အပါအဝင် ကလေးများအားလုံးသည် လိုက်၍မှတ်ကြ၏။ ညိုချောမှာမူ ခဲတံ နောက်တွင် တပ်ထားသော ခဲဖျက်အစလေးကို ပါးစပ်ဖြင့်ကိုက်နေ၏။ မောင်မောင်က ညိုချော အား…

"နင်လိုက်ပြီး မရေးဘူးလား"

ဟု မေးလိုက်လျှင် ညိုချောသည် ပါးစပ်အတွင်းရောက်နေသော ခဲဖျက်အစများဖြင့် မောင်မောင့်အား 'ဖူး' ကနဲထွေးလိုက်လေ၏။

"နင်သိပ်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေးပဲ၊ ဆရာမကြီးဆီကို ငါသွားတိုင်ရင် နင် အရိုက်ခံရတော့ မယ်"

ဟု မောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ညိုချောက…

"မတိုင်ပါနဲ့ဟယ်"

ဟု ပြန်၍တောင်းပန်လိုက်လေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် မုန့်စားကျောင်းဆင်းချိန်သို့ ရောက် လာသောအခါ၌ ဆရာမကြီးက ခေါင်းလောင်းထိုးလေ၏။ ကျောင်းသူကျောင်းသားလေးများ လည်း အခန်းတွင်းမှ ပြေး၍ထွက်သွားကြ၏။ ဆရာမကြီးလည်း ထွက်သွားပြီဖြစ်၏။ မောင်မောင်နှင့် ညိုချောသာလျှင် အတန်းတွင်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ညိုချောသည် သူ၏မုန့် သေတ္တာလေးကို ဖွင့်၍ ပေါင်မုန့်ယိုသုတ် နှစ်ချပ်ပေးလိုက်၏။ မောင်မောင်လည်း ညိုချောပေး သော မုန့်နှစ်ချပ်ကို လှမ်း၍ယူလိုက်၏။ ညိုချောသည် မုန့်ကို လက်မှမလွှတ်သေးဘဲ လှမ်း၍ ယူလိုက်သော မောင်မောင့်လက်ကို ကြည့်လိုက်၏။

"ပေးလေဟယ်"

ဟု မောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ ညိုချောက...

"ပေးမှာပါဟယ်၊ ငါက နင့်လက်ကို ကြည့်တာပါ၊ နင့်လက်ကသိပ်ပြီးလှတယ်၊ လက်ချောင်းလေးတွေက သွက်သွယ်ရှည်ရှည်ကလေးတွေ၊ ဒီလက်မျိုးကို "အာတစ်စတစ် ဟန်း" လို့ခေါ်တယ်၊ ဒီလက်ပိုင်ရှင်ဟာ ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ မြူးဇစ်ရှင်၊ ပန်းချီဆရာ ဖြစ်တတ်တယ်လို့ ငါရဲ့ တီတီက ငါ့ကို သင်ပေးထားတယ်"

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

"နေစမ်းပါဦး၊ နင်ရဲ့ တီတီဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ"

ဟု မောင်မောင်က မေးလိုက်၏။

"တီတီဆိုတာ ငါ့ရဲ့အဒေါ်၊ သူက ဘာမဆိုတတ်တယ်၊ ငါ့ကို လက္ခဏာလည်း သင်ပေး ထားတယ်၊ နင်ကြီးလာရင် အဲ့ဒါတွေဖြစ်မှာ"

ဟု ညိုချောက ပြောလျှင် မောင်မောင်က...

"ဘာတွေဖြစ်မှာလဲတဲ့"

ဟု ပြန်မေးလိုက်လေ၏။

"ငါပြောပြီးပြီလေ၊ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ မြူးဇစ်ရှင်"

ဟု ညိုချောကပြောလိုက်လျှင်...

"နင်ပြောတဲ့ မြူးဇစ်ရှင် ဆိုတာ ဘာလဲ"

ဟု မောင်မောင်က ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

"မြူးဇစ်ရှင် ဆိုတာ အတီးအမှုတ်တွေ ဘာတွေလုပ်တဲ့ လူဟယ်၊ ရော့...ရော့ စားလိုက် ဦး၊ ပြီးရင် နင့်လက်ဝါးကို ငါကြည့်ပြီး ဟောဦးမယ်"

ဟု ညိုချောက ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်မောင်လည်း မုန့်ကို ယူ၍စားလေ၏။ ထိုအခါ ညိုချောက...

"ဒီလိုလုပ်ဟယ်၊ မုန့်ကို ဟိုဘက်လက်နဲ့ကိုင်၊ ဒီဘက်လက်ကို ငါကြည့်မယ်"

ဟု ပြောသဖြင့် မောင်မောင်လည်း မုန့်ကို လက်ပြောင်း၍ ကိုင်ရလေ၏။ ညိုချောသည် မောင်မောင်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲ၍ကြည့်လေ၏။ မကြည့်မီ၌ လက်သုတ်ပုဝါနှင့် သုတ် လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မောင်မောင်၏ လက်ဝါးပေါ်မှ အစင်းကြောင်းကလေးများကို ခဲတံဖြင့် ထောက်ရင်း...

"ဟောဒါက အသက်လမ်းကြောင်း၊ အသက်လမ်းကြောင်းက ရှည်တယ်၊ ဒါကြောင့် နင် အသက်ရှည်မယ်။ အသက်လမ်းကြောင်းဘေးမှာ လမ်းကြောင်းတစ်ခုပါတယ်၊ အဲ့ဒီလမ်း ကြောင်းက အသက်ကူလမ်းကြောင်း၊ ဒီလမ်းကြောင်းက နင့်ကို သူများသတ်လို့ မသေဘူး၊ ကားမှောက်လို့ မသေဘူး၊ သင်္ဘောနစ်လို့ မသေဘူး၊ အဲ့ဒီလမ်းကြောင်း နှစ်ခုထဲမှာ လေးထောင့်ကွက်ဖြစ်နေတယ်၊ နင်ကြီးလာရင် ထောင်ကျမယ်၊ အသက်ကူလမ်းကြောင်းဘေး မှာ လမ်းကြောင်းလေးတစ်ကြောင်း ရှိသေးတယ်၊ အဲ့ဒီလမ်းကြောင်းလေးက လွမ်းရောင်ခြည် လမ်းကြောင်း၊ ဘယ်တော့မှ မရမယ့် မိန်းမကို သေတဲ့အထိ လွမ်းနေရမယ်လို့ တီတီက သင် ပေးထားတယ်၊ နေဦး...နင့်နာမည်ကို တွက်ကြည့်ရဦးမယ်..."

ဟုဆိုကာ ညိုချောသည် မောင်မောင်၏ နာမည်ကို "အမ်၊ အေ၊ ယူ၊ အဲန်၊ ဂျီ-မောင်၊ အမ်၊ အေ၊ ယူ၊ အဲန်၊ ဂျီ-မောင်" ဟုရွတ်ဆိုကာ အင်္ဂလိပ်စာလုံးများ ချရေး၏။ ထိုစာလုံးများ၏ အောက်တွင်လည်း အင်္ဂလိပ် ဂဏန်းများကို ရေး၏။ ထိုသို့ရေးချပြီးလျှင် လက်ချောင်းလေးများ ချိုး၍

ပေါင်းနေ၏။ ပေါင်းပြီးလျှင် -

"နင့်နာမည်က 'သာတီအိတ်' ရတယ်၊ သာတီအိတ်ဆိုတာ စွန့်လွှတ် အနစ်နာခံခြင်းလို့ တီတီက သင်ပေးထားတယ်၊ နင်စွန့်လွှတ်ရမယ်"

ဟု ညိုချောကပြောလေ၏။

"နင်ပြောတာ ငါနားမလည်ဘူး၊ စွန့်လွှတ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ ငါသိတာက စွန်လွှတ် တာပဲသိတယ်၊ တို့အိမ်နားက အစ်ကိုကြီးက ငါ့ကို စွန် တစ်ကောင်လုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်၊ ကြိုးကိုလည်း မှန်စာတိုက်ပေး မယ်၊ မကြာခင် ငါ စွန်လွှတ်ရတော့မယ်"

ဟု မောင်မောင်ကပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ညိုချောက...

"နင် ဖူးလ်ပဲ..."

ဟု ပြောလိုက်၏။

"ဖူးလ်ဆိုတာ ဘာလဲဟ"

ဟု မောင်မောင်က မေးမြန်းလေ၏။

"ဖူးလ်ဆိုတာ အရူးကိုပြောတာ၊ နင် ရူးနေပြီ"

ဟု ညိုချောက ပြောလေ၏။

"ငါမရူးဘူး၊ နင်ရူးနေတာ၊ နင်ဘာတွေ လျှောက်ပြောမှန်းလည်း မ သိဘူး၊ ခုပဲ ငါ့ကို စာရေးဆရာဖြစ်မယ်တဲ့၊ ထောင်ကျမယ်တဲ့၊ လွမ်းရ မယ်တဲ့၊ စွန့်လွှတ်ရမယ်တဲ့၊ ဟီ...ဟိ...၊ နင်မှ အရူး"

ဟု မောင်မောင်က ပြောလိုက်လျှင် ညိုချောသည် ခေါင်းကို တွင်တွင် ရမ်းလေ၏။

"ငါမရူးဘူးဟဲ့၊ ဧည့်သည်တွေလာတိုင်း ငါ့ဒက်ဒီက ငါ့အကြောင်းကို

ပြောတယ်”

“စိတ်ဒဇတဲ့”

ဟု ညိုချော က ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ညိုချော မုန့်စားလေ၏။ ညို ချောအတွက် လည်း မောင်မောင်က ရေတစ်ခွက်ခပ်ပေး၏။ ထို့ကြောင့် ညိုချောက...

“နင့်က ငါ့ကို ရိုသေတာလား”

ဟု မေးလေ၏။

“ရိုသေတာမဟုတ်ဘူး၊ နင်က ငါ့ကိုမုန့်ကျွေးတာ၊ ငါက နင့်ကို ရေပြန်တိုက်တယ်၊ နင့် ကိုဘာဖြစ်လို့ ရိုသေရမှာလဲ၊ ငါက နင့်ထက်ကြီး တာပဲ၊ ကြီးတဲ့လူကို ငယ်တဲ့လူက ညအိပ်ခါနီး တိုင်း ကန်တော့ရတယ်၊ နင် ငါ့ကို ကန်တော့ပြီးအိပ်၊ အဲ့ဒီလိုကန်တော့ပြီး အိပ်ရင် အန္တရာယ် ကင်းမယ်၊ ဘေးရှင်းမယ်”

ဟု မောင်မောင်က ပြောလိုက်ရင် ညိုချောက တခစ်ခစ်ရယ်လေ၏။

“နင်က တကယ့်လူကြီးကျနေတာပဲ၊ နင့်ကို ကန်တော့ရင် အန္တရာယ်ကင်းမယ်၊ ဘေး ရှင်းမယ်၊ ဟုတ်လား...ဟီ...ဟိ၊ ငါအိပ်ခါနီး တိုင်းမှာ ငါရဲ့ ဒက်ဒီရယ်၊ ငါရဲ့ တီတီရယ်ကို ကန်တော့တယ်၊ အဲ့ဒီထဲမှာ နင်မပါဘူး”

ဟု ညိုချောက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာ ကျောင်းတက် ခေါင်းလောင်းထိုးသဖြင့် မောင်မောင်နှင့် ညိုချော၏ စကားရည်လုပွဲ လည်း ပြီးဆုံးသွားလေ၏။

ဤသို့ နေလာခဲ့ရာ (၁၀) ရက်ခန့်ကြာသောအခါ၌ ညိုချောတစ် ယောက် ကျောင်းသို့ မလာတော့ပေ၊ မောင်မောင်သည် မုန့်မစားရတော့

ပေ။ မောင်မောင်သည် အနီးရှိ ကျောင်း တိုင်တွင် ညိုချော ကျောင်းမ တက်သော ရက်များကို ခဲတံဖြင့် ခြစ်၍ထားလေ၏။ ထိုခြစ်ရာ လေးများ အထက်တွင် "မုန့်မရှိ" ဟု ရေးထား၏။

တစ်နေ့တွင် မောင်မောင်ကျောင်းသို့ လာသောအခါ၌ ညိုချောက စာသင်ခန်း အတွင်းမှ ပြေး၍ထွက်လာပြီး မောင်မောင်၏ လက်ကို ဆွဲ၏။ မောင်မောင်လည်း ဝမ်းသာသွား ၏။ ပါးစပ်မှလည်း 'မုန့်ပြန်လာ ပြီ' ဟုအော်၏။ စာသင်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ညိုချောက...

"နင်ဘာအော်တာလဲ မောင်မောင်"

ဟုမေးလျှင် မောင်မောင်က တိုင်တွင် ရေးထားသောစာကိုပြ၏။

"နင်မလာတဲ့ နေ့တွေကို ငါမှတ်ထားတယ်"

ဟုပြော၍ ခဲခြစ်ရာများကို လက်ညှိုးကလေးဖြင့် ထောက်၍ ရေတွက်ပြ၏။

"နင်ကျောင်းကို မလာတာ ရှစ်ရက်ရှိသွားပြီ၊ ငါ မုန့်မစားရတာ လည်း ရှစ်ရက်ပေါ့၊ ညိုချောရှိရင် မုန့်ရှိတယ်...ညိုချောမရှိရင် ငါ့ အတွက် မုန့်မရှိဘူး၊ နင်ပြန်လာတော့ ငါမုန့်စားရ တယ်...ဒါကြောင့် 'မု န့်ပြန်လာပြီ' လို့ ပြောတာ၊ နင်ဟာ မုန့်ပဲ"

ဟု မောင်မောင်က ဟန်ပါပါပြောလေ၏။

"ငါက မုန့်မဟုတ်ဘူး၊ ညိုချောပါ မောင်မောင်ရဲ့"

ဟု ညိုချောက ပြောလိုက်လျှင် မောင်မောင်က...

"မုန့်နဲ့ညိုချော အတူတူပဲဟယ်...၊ နင်မရှိရင် ငါအရမ်းဆာတယ်၊ အ ရင်က အဲ့ဒီလို မဆာဘူး၊ နင်က ငါ့ကို မုန့်တွေကျွေးတော့ ငါဆာတတ်

လာတယ်၊ အဲ့ဒီမှာ နင်က ကျောင်း မလာတော့၊ ငါအရမ်းဆာတယ်...၊ နောက် နင်ကျောင်းမလာချင်နေပါ၊ မုန့်တော့ ပို့လိုက်ပါ”

ဟု လေးလေးနက်နက်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ညိုချောက...

“နင်အငတ်ပဲ...” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ နင်ပြောတာ သိပ်ဟုတ်တာပဲ၊ ငါ့အိမ်နားက ကလေးတွေကလည်း ငါ့ကို အငတ်လို့ပြောကြတယ်။ ကလေးတွေတင် မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ လူကြီးတွေကလည်း ပြောကြ တာပါပဲ၊ ပြောမှာပေါ့ဟဲ့၊ ငါက စားမှမစားရဘဲ၊ သူများတွေ မုန့်စားလည်း ငါက ရေပဲသောက် နေရတာ၊ မစားရတဲ့လူကို အငတ်လို ပြောတာမဟုတ်လား၊ အဲ့ဒီတော့ ငါက အငတ်ပေါ့ ဟယ်...”

ဟု မောင်မောင်ကပြောလေ၏။ ညိုချောသည် မောင်မောင် ပြောသည်ကို စိတ်ဝင်စား စွာ နားထောင်နေလေ၏။ လွန်စွာမှလည်း သနားသွား၏။ ထို့ကြောင့် ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည် များ ကျလာလေ၏။

“နင် မငတ်စေရပါဘူးဟယ်၊ ငါ...ကျောင်းမလာနိုင်ရင်လည်း၊ ငါ့ တီတီကို မုန့်ပို့ခိုင်း လိုက်ပါမယ်...ငါလည်း နင့်ကို အငတ်လို့မခေါ်တော့ဘူး၊ နင်လည်း အငတ်လို့ မပြောနဲ့တော့ နော်...နော်...နော်”

ဟု ငိုသံပါ နှင့် ညိုချောက ပြောလိုက်ရာ မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ၊ မောင်မောင်၏ ရင်တွင်း၌ ဆို့နင့်နင့်ကြီး ဖြစ်သွားလေတော့သတည်း။

*

အခန်း(၃)

ဒံပေါက်မောင်မောင်

ညိုချောသည် ကျောင်းသို့ ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်၏။ မောင်မောင်က နောက်ကျ၍ ရောက် လာသည်။ မောင်မောင့်ကိုမြင်လျှင် ညိုချောသည် အတန်းထဲမှ ပြေးထွက်၍ မောင်မောင်၏ လက်ကိုဆွဲပြီး ခေါ်လာ၏။

"နင်ကလည်း အားကြီး နောက်ကျတာပဲ"

ဟု ညိုချောက ပြောလိုက်လျှင် မောင်မောင်က...

"စားပွဲခင်းတွေ လက်သုတ်ပုဝါတွေ၊ ခန်းစီးအဝတ်တွေ လျှော်နေရတယ်ဟ့"

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

"တို့အိမ်မှာတော့ အဲ့ဒီလို အများကြီးလျှော်ဖို့ဆိုရင် ဒိုဘီကုလားကို လျှော်ခိုင်းလိုက်တာ ပဲ၊ နင်တို့က ဒိုဘီကုလားကို မလျှော်ခိုင်းဘူးလား"

ဟု ညိုချောက ပြောလေ၏။

"ဒိုဘီကုလားက ငါပဲလေ၊ အဝတ်လျှော်တဲ့လူကို ဒိုဘီကုလားလို့ ပြောတာမဟုတ်လား၊ ငါ...ဒိုဘီကုလားပေါ့ဟ့၊ လမ်းထဲက လူကြီးတွေက ငါ့ကို အဲ့ဒီအတိုင်းခေါ်ကြတာပဲ၊ ငါက အမြဲ အိမ်မှာ အဝတ်လျှော်ရတယ်"

ဟု မောင်မောင်က ပြောလိုက်လျှင် ညိုချောက…

"နင် ပိုက်ဆံရသလား" ဟု ပြန်၍ မေးလေ၏။

"ဘယ်ရမလဲဟဲ့…၊ ငါ့အဒေါ်က လျှော်ခိုင်းတာ၊ ဂျီးမပြောင်ရင်၊ ဆပ်ပြာရည်မစင်ရင်၊ ရေညှစ်တာ ရေမစင်ရင်၊ အရိုက်တောင် ခံရဦးမှာ"

ဟု မောင်မောင်က ပြန်၍ပြောလေ၏။ စာသင်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ညိုချောက…

"မောင်မောင်ရယ်…နင်ကသိပ်ပြီး ကံမကောင်းဘူး၊ နင့်ကို ငါဗေဒင် တွက်ကြည့်မယ်…"

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်မောင်က…

"နင်က တွက်တတ်လို့လား ညိုချောရယ်…ဘယ်လိုတွက်မှာလဲ"

ဟုမေးလိုက်ရာ ညိုချောက…

"မဟာဘုတ်နဲ့ တွက်မှာ" ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

"နင်ပြောတဲ့ မဟာဘုတ်ဆိုတာ ဘာကောင်လဲ၊ ငှက်လား"

ဟု မောင်မောင်က မေးလိုက်လျှင် ညိုချောက 'တခစ်ခစ်' ရယ်လေ၏။

"ငှက်မဟုတ်ပါဘူးဟယ်…၊ ငါ့တီတီက ငါ့ကို သင်ပေးထားတာ၊ အားလုံး ငါအလွတ်ရ တယ်…၊ မဟာဘုတ်ဆိုတာ ငှက်မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ခုနှစ်နဲ့ စားပြီး တွက်ရတဲ့အခွင်ဟဲ့၊ နင့် မွေးသက္ကရာဇ်ကို နင်သိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲ့ဒါဆို တွက်လို့ရပြီ"

ဟု ညိုချောက ပြောလေ၏။ မောင်မောင်သည် သူ၏ မွေးသက္ကရာဇ်

ကိုပြောလိုက်၏။ ညိုချောသည် မောင်မောင်ပြောသော မွေးသက္ကရာဇ်ကို ခုနစ်ဖြင့်စား၏။ ခုနစ်အလီကိုလည်း (ဆဲဗင်းဝမ်းအာဆဲဗင်း၊ ဆဲဗင်းတူး အာဖိုးတင်း) ဟု အင်္ဂလိပ်လိုဆို၏။ ထိုသို့ဆိုရင်း တွက်ပြီး သောအခါ၌ 'ရမိန်ဒါဆစ်' ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်၏။

"နင်ဘာပြောတာလဲ ညိုချောရဲ့"

ဟု မောင်မောင်က အားမလိုအားမရလေသံဖြင့် မေးလေ၏။

"စားလို့ကျန်တာ ခြောက်လို့ပြောတာ"

ဟု ညိုချောက ပြန်ပြောလိုက်ရာ...

"စားလို့ကျန်တာ အကြွင်းပေါ့ဟဲ့"

ဟု မောင်မောင်က ပြောလေ၏။

"အေး...ဟုတ်တယ်၊ နင်ပြောတဲ့ အကြွင်းပေါ့ဟယ်၊ အဲ့ဒါ ခြောက် ကြွင်းတယ်၊ နင်ဟာ ခြောက်ကြွင်းပေါ့၊ ဘာနေ့သားလဲ"

ဟု ညိုချောက မေးလျှင် မောင်မောင်က...

"ကြာသပတေးသား" ဟု ပြောလေ၏။

"ခြောက်ကြွင်းရင် ကြာသပတေးသားပေါ့၊ ခြောက်ကြွင်းတွေက ငယ်စဉ်မှာ အလွန် ဆင်းရဲတယ်၊ မိဘတွေနဲ့ အတူမနေရဘူး၊ မိဘမရှိ တာလည်း ဖြစ်တတ်တယ်၊ ၎င်းတို့ရဲ့ ငယ်စဉ်ဘဝဟာ ရင်နာစရာလို့ဆို တယ်..."

ဟု ညိုချောက ပြောလျှင်...

"၎င်းတို့ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ" ဟု မောင်မောင်က ပြန်၍မေးလေ၏။

"တီတီသင်ပေးတဲ့အတိုင်း ကျက်ထားတယ်ဟယ်၊

ကတ်သီးကတ်သတ် မမေးပါနဲ့၊ ငှင်းတို့ဆိုတာ အားလုံးကိုပြောတာ နင်လည်းပါတာပေ့ါ၊ ငယ်စဥ့်မှာ ရင်နာရမယ်လို့ ပြောတာ”

ဟု ညိုချောက ဒေါ်နှင့် မောနှင့်ပြောလျှင် မောင်မောင်က…

“နင့်ဗေဒင်မမှန်ဘူး၊ ငါ…ရင်မနာဘူး၊ အဝတ်တွေလျှော်ရလို့ လက်မောင်းတွေပဲ နာတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ညိုချောက…

“အဲ့ဒါတော့ ငါမသိဘူး၊ တီတီသင်ပေးထားတဲ့အတိုင်း ပြောတာ”

ဟု ပြောလိုက်ချိန်၌ပင် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုးထားပြီးဖြစ်သဖြင့် ပြောလက် စ စကားများကို ရပ်လိုက်ကြလေ၏။ ဆရာမကြီး ဒေါ်ဉာဏ်မေသည် သင်ခန်းစာကို သင်ကြား ပေး၏။ ကျောင်းသားများကို လိုက်၍ဆိုခိုင်းရမယ့်နေရာကို လိုက်၍ဆိုခိုင်း၏။ ကျောင်းသား များ အားလုံးသည် လိုက်၍ဆိုကြရ၏။ ညိုချောမှာမူ လိုက်၍မဆို စာအုပ်ဖွင့်၍ ခဲတံဖြင့် အရုပ် ရေးနေ၏။ အရုပ်မှာ ယောကျ်ားလေးတစ်ဦး၏ အရုပ်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အရုပ်များ ဖြစ်၏။ ယောကျ်ားအရုပ်၏ အဝတ်အစားနေရာတွင် ခဲတံဖြင့် မည်းအောင်ခြစ်ပစ်၏။ မိန်းကလေး၏ အရုပ်အောက်တွင် ညိုချောဟု ရေး၏။ ယောကျ်ားလေး အရုပ်၏ အောက်တွင် မောင်မောင်ဟု ရေး၏။ မုန့်စားဆင်းချိန်သို့ ရောက်သောအခါ၌ မောင်မောင်က…

“ညိုချော၊ ဆရာမကြီး စာသင်တုန်းက နင်လိုက်လည်း မဆိုဘူး၊ ဘာတွေ လျှောက်ရေး နေတာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ညိုချောက သူရေးထားသောပုံကို လှန်၍ပြ၏။

“တူလည်းမတူဘူး၊ ပြီးတော့ ငါ့အဝတ်အစားတွေကို အမည်းတွေ

ခြစ်ပစ်ထားတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ညိုချောက…

“နင့်အင်္ကျီ၊ လုံချည်တွေ ညစ်ပတ်နေလို့ အမည်းတွေခြစ်ပစ်လိုက်တာ၊ နင်ပြောတော့ နင်က ဒိုဘီကုလားဆို၊ နင့်အင်္ကျီ နင့်လုံချည်တွေကျတော့ မလျှော်ဘူးလား”

ဟု ပြောရာ မောင်မောင်က…

“အမြဲတမ်းလျှော်လို့မရဘူး၊ ငါ့မှာ နှစ်ထည်ပဲရှိတာ၊ ကျောင်းသွားရင် ဝတ်ဖို့တစ်ထည် က အမြဲတမ်းခြောက်အောင်ထားရတယ်၊ မနက်ဖြန် ကျောင်းပိတ်မယ်ဆိုရင် ဒီနေ့လျှော်လို့ရ တယ်၊ နေ့တိုင်းလျှော်လို့မရဘူး”

ဟု ပြောရာ ညိုချောက ရယ်လေ၏။

“အဲ့ဒီလို အဝတ်အစားမရှိလဲ့လူကို ငါတို့တီတီက ဒါဝတ်ဘိုင်လို့ ခေါ်တာ ငါကြားဖူး တယ်၊ ငါတို့အိမ်မှာ တစ်ခါတလေ လာပြီး အလုပ်လုပ်တဲ့ ဦးလှမောင်ကြီးကို ငါတို့အဒေါ်က အဲ့ဒီလိုခေါ်တယ်ဟဲ့”

ဟု ညိုချောကပြောလျှင် မောင်မောင်က…

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဟဲ့” ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“အခြားဝတ်စရာမရှိဘဲ၊ ဒါဘဲ ဝတ်နေရလို့ ‘ဒါဝတ်’ လို့ပြောတာပေါ့ ဟ…ဘိုင်ဆိုတာက တော့ ဘာလဲမသိဘူး၊ တီတီနဲ့တွေ့မှ မေးကြည့်”

ဟု ညိုချောကပြောလေ၏။

“ထားပါတော့ဟယ်…မုန့်ကျွေးပါတော့”

ဟု မောင်မောင်ကပြောလိုက်ရာ…

“ဒီနေ့စားရမှာ မုန့်မဟုတ်ဘူး၊ ဒံပေါက်…ဒံပေါက်”

ဟု ညိုချောက ပြောလေ၏။

"အေး...ဟိုတစ်နေ့က ငါတို့ ခေါင်းရင်းဘက်အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးတွေ ကို ဒံပေါက်ကပ် တယ်တဲ့...ဟိုးဘက်လမ်းထိပ်က ဆိုင်မှာလည်း ဒံပေါက်ရပြီဆိုတဲ့ စာကိုတွေ့ရတယ်...ငါတော့ တစ်ခါမှ မစားဘူး...မြန် မြန်ကျွေးစမ်းပါဟယ်"

ဟု မောင်မောင်က စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလိုက်လေ၏။

"ဒီနေ့ ငါ့ တီတီမွေးနေ့ဟဲ့...မနက်အစောကြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဒံပေါက်သွားကပ် တယ်၊ နင့်အတွက် တစ်ထုပ်၊ ငါ့အတွက် တစ်ထုပ် ယူလာတာ...ရော့စား..."

ဟုပြောကာ ညိုချောက ဒံပေါက်တစ်ထုပ်ကို လှမ်း၍ပေးလိုက် လေ၏။ မောင်မောင် သည် ဒံပေါက်ထုပ်ကို ချည်ထားသော သင်အူးကြိုး ကိုဖြည်ရင်း

"အင်္ဂလိပ်သတင်းစာကြီးနဲ့ ထုပ်ထားတာ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဒံပေါက်ထုပ်ကိုဖွင့်လိုက်ပြီး...

"အထဲမှာ ဖက်လည်းပါသေးတယ်"

ဟု မောင်မောင်ကပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဒံပေါက်ထုပ်တွင်းမှ ဖက်ဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို တွေ့ပြန်သဖြင့် ကောက်ယူရင်း...

"အထုပ်ကြီးထဲက အထုပ်လေးတစ်ထုပ်"

ဟု ပြောရာ ညိုချောက ရယ်လေ၏။ ရယ်ပြီးနောက်...

"အချဉ်ထုပ်ပါဟယ်..."

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်မောင်သည် ဒံပေါက်ထုပ်ကို ဖြေပြီးနောက် သေချာစွာကြည့်နေ၏။ ထို့နောက်...

"ဒံပေါက်ဆိုတာ အဝါရောင်ထမင်းပဲ၊ ဟင်းလည်းမပါဘူးဟ"

ဟုပြောလိုက်ရာ ညိုချော က မျက်စိပေါက်ကလေး ကျဉ်းသွားအောင် ရယ်လေ၏။

"ဟင်းက အဲ့ဒီထမင်းအောက်မှာပဲ့။ ကြက်သားတုံးတွေ့လိမ့်မယ်"

ဟုဆိုသဖြင့် မောင်မောင်လည်း ဒံပေါက်ထမင်းများ အတွင်းသို့ လက်ဖြင့်ထိုးနှိုက်လိုက်ရာ ကြက်ရင်ပုံတစ်ခု ပါလာလေ၏။ မောင် မောင်၏ မျက်နှာသည် ဝင်းပသွားလေ၏။

"ညိုချော နင်ပြောတာဟုတ်တယ်၊ ဟောဒီမှာ ကြက်သား၊ ဒီ ကြက်သားကို ဘာဖြစ်လို့ အပေါ်မှာ တင်မထားတာတုန်း၊ နင်ပြောလို့ အထဲမှာပါမှန်းသိတာ၊ အစက ထမင်းဝါတွေချည်း ပဲ စားရမယ်ထင်တာ၊ ကြက်သားတုံးကို အပေါ်မှာတင်ထားလိုက်ရင် အစောကြီး ဝမ်းသာရမှာ၊ ဒီ ဒံပေါက်ရောင်းတဲ့လူကလည်း ငါတို့ကို အစောကြီး ဝမ်းမသာစေချင် ဘူးလား ဘာသဘော လဲ"

ဟု မောင်မောင်က ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောလိုက်ရာ ညိုချောက...

"ဒံပေါက်သဘော"

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ရယ်ကြလေ၏။ ရယ်ပြီး နောက် ညိုချော ကပင်...

"ခြောက်ကြွင်း မဟာဘုတ်သမားတွေဟာ၊ ပထမမကောင်းဘူး၊ နောက်မှ ကောင်း တယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲ့ဒီတော့ ဒံပေါက်လိုနေမှာပေါ့ ဟယ်၊ ပထမတော့ ထမင်းအဝါပဲစားရ မယ်၊ နောက်မှ ကြက်သားတွေ့ရ

မယ်ဆိုတော့၊ မောင်မောင်တို့လို ခြောက်ကြွင်းတွေဟာ ဒံပေါက်တွေပေါ့၊ နင်လည်းဒံပေါက်ပဲ”

ဟုပြောကာ ညိုချောသည် ရယ်နေလေ၏။ မောင်မောင်သည် ဒံပေါက်ကို အားရပါးရ စား၏။ ကြက်သားကို ဖွဲ့၏။ ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်၍ဆွဲ၏။ လက်များ ပါးစပ်များတွင် ဆီများပေ၍ ပြောင်လက်နေ၏။

“သိပ်ကောင်းတာပဲဟယ်...”

ဟု မောင်မောင်က အားရပါးရ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ညိုချောက...

“ဒံပေါက် ဒံပေါက်ကိုစားပြီး ဒံပေါက်ကောင်းတယ်လို့ ပြောနေတာပဲ ဟီ...ဟီ” ဟုပြော ပြီး ရယ်နေလေ၏။

“ငါ့တို့ ခေါင်းရင်းအိမ်က ဘုန်းကြီးကို ဒံပေါက်ကပ်တယ်တဲ့၊ အဲ့ဒီတုန်းက ငါ့ကိုခေါ်ပြီး ကျွေးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အဒေါ်က ငါ့ခေါင်းကို ခေါက်ပြီးသွားမစားရဘူးလို့ ပြောလို့မစား လိုက်ရဘူး၊ ခေါင်းရင်းအိမ်နဲ့ ငါ့အဒေါ်နဲ့ ရန်ဖြစ်ထားတယ်တဲ့၊ တို့အဒေါ်က ခေါင်းရင်းအိမ်က မိန်းမကြီးကိုဆဲတယ်၊ အဲ့ဒီတော့ ငါလည်းခေါ်ကျွေးပေမယ့် မစားရဲပါဘူးဟယ်၊ အဲ့ဒီအိမ်က ဒံပေါက်တွေပိုတော့ ခွေးတွေကို ကျွေးတယ်ဟ၊ ခွေးတွေ အားရပါးရစားနေတာမြင်တော့ ငါ လည်း ဝင်ပြီးစားချင်လိုက်တာဟာ၊ ငါက အခုမှ နင်ကျွေးလို့ ဒံပေါက်စားဖူးတာ၊ ငါတို့လမ်းထဲ က ခွေးတွေက ငါ့အရင် ဒံပေါက်စားဖူးတယ်၊ ဒံပေါက်ကိုလည်း ခွေးတွေစားတုန်းက ထမင်း တွေကို ဆန္ဒင်းတွေနဲ့ နယ်ထားတယ်လို့ ထင်မိတာ၊ အခုစားရတော့ အတော့်ကို ကောင်းတာ ပဲ ဟာ...”

ဟုမောင်မောင်က အားရပါးရပြောလေ၏။ မောင်မောင်သည် ဒံပေါက်ကို လက်ဖြင့် စား၏။ ညိုချောကမူ ဇွန်းပါလာသဖြင့် ဇွန်းဖြင့်

စား၏။ ကြက်သားကိုဖဲ့ရာ၌လည်း သူ၏ လက်ညှိုးလက်မကလေး ပေရံ လောက်သာဖဲ့၏။ စားပြီးသောအခါ မောင်မောင်က သူ၏ဖက် နှင့် စက္ကူ ကိုလည်းကောင်း၊ ညိုချော၏ဖက်နှင့် စက္ကူများကိုလည်းကောင်း၊ သင်အူကြိုးဖြင့် ချည်ကာအမှိုက်ပုံတွင်သွားပစ်၏။ လက်ကိုလည်း လမ်း ဘေးဘုံဘိုင်၌ပင် ဆေး၏။ မောင်မောင် ပြန်လာသောအခါ၌ ညိုချောက သကြားလုံးတစ်လုံးပေး၍…

"နင့်လက်ကို ပြောင်အောင်ဆေးခဲ့ရဲ့လား၊ နင်စားတုန်းကလည်း လက်မဆေးဘဲ စားတယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်မောင်က…

"ဆေးခဲ့ပါတယ် ညိုချောရယ်၊ ဘုံဘိုင်မှာ အဝတ်လျှော်နေတဲ့ မိန်းမကြီးဆီက ဆပ်ပြာ တောင်းပြီး ဆပ်ပြာနဲ့တောင် ဆေးခဲ့သေး တယ်"

ဟု ဆိုကာ သူ၏လက်ကို နမ်းပြလေ၏။

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ထမင်းစားပြီးရင် လက်ကိုဆပ်ပြာနဲ့ ဆေးရမယ်၊ ဒါပေမယ့် နင်ပြော သလို အဝတ်လျှော်တဲ့ ဆပ်ပြာနဲ့တော့ မကောင်းဘူး၊ ဟော ဒီလို အမွှေးဆပ်ပြာနဲ့ ဆေးရ မယ်"

ဟုပြော၍ သူ၏ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ဆပ်ပြာဘူးလေးကို ဖွင့်ပြ၏။ မောင်မောင်လည်း ညိုချော၏ ဆပ်ပြာဘူးကို ယူ၍ နမ်းကြည့်လေ၏။

"ရေမွှေးလိုပဲ ဒီဆပ်ပြာနဲ့ဆေးရင် လက်လည်းမွှေးနေတာပေါ့"

ဟုပြောလိုက်ရာ ညိုချောသည် သူ၏လက်လေးကို မောင်မောင်၏ နှာခေါင်းအနီးသို့ ကပ်ပေးလိုက်လေ၏။ မောင်မောင်သည် ညိုချော၏ လက်ကလေးကို နမ်းကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် မောင်မောင်က…

"ဟုတ်တယ်ဟဲ့…ညိုချောရဲ့၊ နင့်လက်ကလေးတွေ မွှေးနေတာပဲ"

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက် မောင်မောင်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဥ်းစားသလို ငြိမ်၍ သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ညိုချောက...

"နင် ဘာတွေ စဥ်းစားနေတာလဲ" ဟုမေးလိုက်လေ၏။

"အေး...ဟုတ်တယ်၊ ငါကြီးလာရင် အလုပ်လုပ်မယ်၊ ပိုက်ဆံတွေရလာရင် နေ့တိုင်း ဒံပေါက်တွေ ဝယ်စားမယ်လို့ စိတ်ကူးနေတယ်"

ဟု မောင်မောင်က အားရပါးရ ပြောလိုက်လျှင် ညိုချောက...

"အမွေးဆပ်ပြာလည်း ဝယ်ထားရမယ်ဟဲ့၊ ဒံပေါက်စားပြီးတိုင်း နင် လက်ဆေးရမယ်လေ၊ ဒါမှ နင့်လက်ကလေးတွေ မွှေးနေမှာပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် နင့် လက်က ဒံပေါက်စော်တွေ နံ နေမှာပေါ့"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်မောင်က ရယ်မောလေ၏။

"အမွှေးဆပ်ပြာနဲ့ လက်ဆေးဖို့က အရေးမကြီးပါဘူးဟယ်၊ ဒံပေါက်စားရဖို့က အရေး ကြီးပါတယ်၊ နောက်တစ်ခါ နင်တို့အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးကို ဒံပေါက်ကပ်ရင်လည်း ယူလာခဲ့ဦးနော်၊ အဲ့ဒီအခါကြတော့ ဒံပေါက်စားပြီးရင် နင်ရဲ့ ဆပ်ပြာမွှေးမွှေးလေးကိုလည်း ငါ့ကို လက်ဆေးဖို့ ငှားပါဦး"

ဟု မောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ...

"အိမ်မှာအများကြီးရှိတယ်၊ နင့်အတွက် ဆပ်ပြာတစ်တုံး ယူခဲ့မယ် ဒံပေါက်ရေ"

ဟု ညိုချောက ပြောလိုက်ချိန်၌ပင် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။

"ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင်"

*

အခန်း(၄)

ဒိုဘီကုလား မောင်မောင်

တစ်နေ့တွင် ညိုချောကျောင်းသို့ရောက်ချိန်၌ မောင်မောင်ရောက်မလာဘဲရှိလေ၏။ ညိုချောသည် မောင်မောင်လာမည့်လမ်းကို မျှော်၍နေလေ၏။ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုးချိန်၌ ညိုချော၏ မျက်လုံး၌ မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းနေပြီဖြစ်၏။

ထိုအချိန်၌ ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်သည် ညိုချောရှေ့သို့ လာရပ်ပြီးလျှင်...

"ကောင်မလေး ညိုတိုတို...မောင်မောင် မလာလို့ငို"

ဟု ဆိုကာ ညိုချော၏ မျက်နှာရှေ့တွင် လက်ညှိုးကလေးကို ကွေးချည်ဆန့်ချည်လုပ် ၏။ ထိုအခါ ညိုချောသည် စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ 'ဝါး' ကနဲ ငိုလေတော့၏။ ညိုချောငိုချ လိုက်သည့် အချိန်၌မှာပင် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုးသွားပြီဖြစ်၏။

ညိုချောသည် တရှုတ်ရှုတ်ငိုနေလေ၏။ ဆရာမကြီး ဒေါ်ဉာဏ်မေသည် ညိုချောအနီး သို့ ရောက်လာပြီးလျှင်...

"ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ ကလေး..."

ဟုမေး၏။ ထိုအခါ ညိုချောက ၎င်းအား စသောကလေးကို ညွှန်ပြရင်း

"ဟိုကောင်လေး သမီးကို စတယ်"

ဟုတိုင်လိုက်ရာ ဆရာမကြီးလည်း ထိုကလေးအား ခေါ်လိုက်လေ၏။

"ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုစရတာလဲ"

ဟု မေးလိုက်ရာ ကျောင်းသားလေးက...

"မဟုတ်ဘူး ဆရာမကြီး၊ ကျွန်တော်မစခင်ကတည်းက သူက ငိုမလို ဖြစ်နေတာ၊ သူ့နားမှာထိုင်တဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း မောင်မောင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးမလာလို့၊ အဲ့ဒါကို ကျွန်တော် က စမိတာပါ..."

ဟုကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ပြန်၍ဖြေလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာမကြီး က...

"တိတ်တိတ်...မငိုနဲ့၊ မောင်မောင်က ကျောင်းတော်တော်နဲ့ တက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ ဦးလေး နေမကောင်းလို့ ဆေးရုံမှာသွားပြီး စောင့်အိပ်နေရရှာတယ်၊ ဆရာမကြီးဆီ သူ့အဒေါ် လာပြီးခွင့်တိုင်ထားတယ်..."

ဟုပြောလိုက်လျှင် ညိုချောသည် ပါးစပ်ကလေးအဟောင်းသားနှင့် ဆရာမကြီးကို ငေးမောကြည့်ရှုနေလေ၏။ ထို့နောက် မျက်ရည်များကို သူမ၏ လက်ကိုင်ပုဝါကလေးဖြင့် သုတ်၍ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေလေတော့၏။ ဆရာမကြီးစာသင်သောအခါ၌ အခါတိုင်းဆို လျှင် စာအုပ်ကို ဖွင့်၍ ခဲတံဖြင့် အရုပ်များဆွဲနေတတ်၏။ ယခုမူ အရုပ်များ မဆွဲတော့၊ သို့သော် စာအုပ်ကိုတော့ ဖွင့်သေး၏။ စာရွက်ပေါ်၌ 'မောင်မောင်' ဟု ရေးလိုက်သေး၏။ ထို့နောက် ခဲတံဖြင့် ခြစ်ပစ်ပြန်၏။ မောင်မောင့်ကို စိတ်ကောက်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။ ထို့နောက် ခဲတံဖြင့် ထပ်၍ ရေးခြစ်ပြန်၏။

"ဒိုဘီကုလား မလာ..."

ထိုနေ့မှစ၍ 'ဒိုဘီကုလားမလာ' ဟူသော စာများရေးလေ့ရှိ၏။ မောင်မောင့်အတွက် ထည့်၍လာသော မုန့်များကိုလည်း စားလည်းမစား၊ လွှင့်လည်းမပစ်ဘဲ စက္ကူအိတ်တစ်လုံး တွင် ထည့်၍ထားလေ၏။ ထိုစက္ကူအိတ်အား အိမ်၏နောက်ဖေးတွင်ထားသည့် နို့ဆီခွက် အလွတ်များထည့်၍ထားသော ခြင်းကြီး၌ ချိတ်၍ထားလေ၏။

တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေနေ့တွင် 'နို့ဆီခွက်ရောင်းဖို့ရှိသလား အမား' ဟု အော်သည့် ကုလားကို ညိုချော၏ အဒေါ်ကလှမ်း၍ ခေါ်ပြီးလျှင် နို့ဆီခွက်အလွတ်များ ရောင်းရန်အတွက် ခြင်းကြီးကို သွား၍မရာ ပုရွက်ဆိတ်များတက်၍ ယင်ကောင်များအုံနေသော စက္ကူအိတ်ကြီးကို တွေ့ရလေ၏။ ညိုချော၏ အဒေါ်လည်း အလန့်တကြားဖြစ်ကာ...

"ဟယ်...ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း...ဘာအိတ်ကြီးလဲ"

ဟု အော်ကာ စက္ကူအိတ်ကြီးကို အဝမှဖွင့်၍ကြည့်ရာ မှိုတက်နေသော ပေါင်မုန့်များကို တွေ့ရလေ၏။ ညိုချော၏ အဒေါ်လည်း...

"ညိုချော...လာစမ်း၊ ဒီစိတ္တဇလေး ဘာတွေလုပ်ထားပြန်ပြီလဲ"

ဟုမေးရာ ညိုချောလည်း အနီးသို့လာ၍ရပ်ပြီးလျှင် ငိုနေလေ၏။ ထိုအခါ အိမ်ရှေ့တွင် ရောက်နေသည့် နို့ဆီခွက်ဝယ်သည့် ကုလားလည်း...

"အမား...နို့ဆီခွက်ယူမယ်လေး"

ဟု အသံပေးလျှင် ညိုချောအဒေါ်သည် စိတ်တိုနေသည်ဖြစ်၍...

"မရောင်းတော့ဘူးဟယ်...သွားတော့"

ဟု ပြောလိုက်ရာ နို့ဆီခွက်ကုလားက…

“အခုရောင်းမယ်…အခု မရောင်းဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ စိတ်မှ ကောင်းရဲ့လား”

ဟုပြော၍ ထွက်သွားလေ၏။

“စိတ်မကောင်းဘူးဟေ့…စိတ်မကောင်းဘူးဟဲ့၊ စိတ္တဇ…စိတ္တဇ ငါ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ဟောဒီ ကောင်မလေး၊ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး ဒေါ်ညိုချော ရယ်၊ မုန့်တွေအများကြီး ဒီစက္ကူအိတ်ကြီးထဲ မှာ ထိုးသိပ်ပြီးထည့်ထား တာ ဘာသဘောလဲ၊ ပုရွက်ဆိတ်တလောင်းလောင်း၊ ယင်ကောင် တ လောင်းလောင်းနဲ့…”

ဟု ညိုချော၏ အဒေါ်က ဒေါ်နှင့် မောနှင့်မေးလိုက်ရာ ညိုချောက

“မောင်မောင့်အတွက် ထည့်ထားတဲ့မုန့်တွေ၊ မောင်မောင်မလာလို့ ဒီ အထဲထည့်ထား တာ…” ဟု ပြန်၍ဖြေလေ၏။

“မလာရင်လည်း ထည့်မသွားနဲ့ပေါ့ တော်၊ လာမှထည့်ပေါ့၊ အခု ညည်းဥစ္စာက ယင်ကောင်တွေ အုံတယ်၊ ကြာရင် ရောဂါတွေရမယ်၊ ကဲ…သွား…သွား”

ဟု ညိုချော၏ အဒေါ်ကပြောလိုက်လေ၏။ ညိုချောလည်း မျက်ရည် များ တသွင်သွင် စီးကျပြီးလျှင် အဒေါ်ဖြစ်သူအနီးမှ ထွက်သွားလေ၏။

ညပိုင်းရောက်၍ ညိုချော အိပ်သွားသည့်အခါ၌ ညိုချော၏အဒေါ်နှင့် ညိုချော၏ ဖခင် တို့သည် စကားပြောကြလေ၏။ ညိုချော၏ အဒေါ် က…

“ပေါ့ပေါ့ဆဆ ထားလို့တော့မရဘူးနော်၊ ကလေးဟာ သူ့သူငယ်ချင်း ကောင်လေး မလာလို့ အတော့်ကို စိတ်ထိခိုက်နေတယ်၊ ထမင်းလည်း

ကောင်းကောင်းမစားဘူး၊ ကောင်လေးအတွက် ထည့်သွားတဲ့ မုန့်တွေကို ကောင်လေးမလာတာနဲ့ စက္ကူအိတ်ကြီးထဲမှာ ထည့်ထားတာ တွေ့ရတော့မှ သိရတာ၊ အဲ့ဒါကို စုံစမ်းပြီး ဖြေရှင်းဦး၊ နဂိုကမှ စိတ္တဇလေး၊ ပိုပြီး ဆိုးသွားဦးမယ်...”

ဟုပြောလျှင် ညိုချော၏ ဖခင်လည်း နောက်တစ်နေ့နံနက် ညိုချောကျောင်းတက်ချိန် ၌ ကျောင်းသို့လိုက်၍ သွားပြီးလျှင် ဆရာမကြီး ဒေါ်ဉာဏ်မေနှင့် တွေ့ဆုံကာ အကြောင်းစုံ ပြောပြ၍ မောင်မောင်၏ အိမ်လိပ်စာကို စုံစမ်းလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာမကြီး ဒေါ်ဉာဏ်မေက...

“မောင်မောင်ရဲ့ ဦးလေး ဆေးရုံတက်ကတည်းက မောင်မောင်ဟာ ဆေးရုံ သွားစောင့် ပေးရရှာတယ်၊ ကျောင်းကို မတက်နိုင်ရှာဘူး၊ ဆေးရုံပေါ်မှာပဲ မောင်မောင့်ဦးလေး ဆုံးသွားရှာ တယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ (၁၀) လောက်ကပေါ့၊ ကျွန်မတောင် အဲ့ဒီအသုဘ လိုက်ပို့လိုက်သေးတယ်၊ တစ်နေ့က ရက်လည်တယ်လေ...”

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဆရာမကြီး ဒေါ်ဉာဏ်မေသည် ညိုချော၏ ဖခင်အား မောင်မောင်၏ လိပ်စာကို ပေးလိုက်လေ၏။ ညိုချော၏ ဖခင်လည်း ထိုလိပ်စာအတိုင်း လိုက် သွားလေ၏။ မောင်မောင်၏ အဒေါ်နှင့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင်တွေ့လေ၏။ မောင်မောင့်အဒေါ်၏ ပြောပြချက်အရ မောင်မောင့်တွင် ဆွေမျိုးဟူ၍ မရှိကြောင်း၊ ယခုကွယ်လွန်သွား သော သူမှာ မောင်မောင်၏ ဦးလေးဝမ်းကွဲဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းအနေနှင့် ယောက်ျားလည်းဆုံး၊ ဝင်ငွေလည်းမရှိ၊ ရှေ့ရေးကိုမည်သို့ တွေးရမည်မသိ သည့်အချိန်၌ မောင်မောင့်အား ကျွေးလည်းမကျွေးနိုင်၊ ကျောင်းလည်းမထားနိုင်သောကြောင့် ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်သည့်နေ့က ဆွမ်းစားကြွလာသော ရွှေတိဂုံဘုရား

အနီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ဘုန်းကြီးကလည်း လက်ခံ သဖြင့် ထိုနေ့က ပင် အပြီးအပိုင်ပေးလိုက်ကြောင်း၊ ထိုဘုန်းကြီးပင် မောင်မောင့်ကို မွေး မည် ဖြစ်ကြောင်း ဖွဲ့နွဲ့စွာပြောပြလေ၏။ ညိုချော၏ဖခင်လည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာပြီး ညီမဖြစ်သူအား ထို အကြောင်းကိုပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ညီမဖြစ်သူက…

“ကိုကိုရယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းလိပ်စာယူခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲ့ဒီ ကိုလိုက်လာပြီး ဘုန်းကြီးဆီက ကောင်လေးကို တောင်းပြီးမွေးစားရ မယ်၊ အဲ့ဒီလိုမလုပ်ရင် ကိုကို့သမီး စိတ္တဇ လေးအတွက် စိုးရိမ်ရတယ် ကိုကို…”

ဟုပြောပြသဖြင့် ညိုချော၏ ဖခင်လည်း ခေါင်းကိုညိတ်လိုက် လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်း တို့နှစ်ဦးသည် ရွှေတိဂုံဘုရားအနီး ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီသို့ လိုက်သွားကြလေတော့၏။ ထို ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ စုံစမ်းရာ တိုက်အုပ်ဆရာတော်က…

“သိပြီ…သိပြီ၊ ဟိုတစ်နေ့က ကျောက်မြောင်းဘက်က ဆွမ်းစားပြီး အပြန်မှာ ဘုန်းကြီး ဦးသြဘာနဲ့အတူ ကလေးတစ်ယောက်လည်း ပါလာ တယ်၊ အဲ့ဒီကလေးကို မောင်မောင်လို့ ခေါ်သံလည်းကြားတယ်၊ ဒကာ ကြီးပြောတဲ့ ကလေးပဲဖြစ်မှာပါပဲ၊ ဦးသြဘာက ဒီကျောင်းက မဟုတ် ဘူး၊ တောင်ငူကလာတဲ့ အာဂန္တုပါ၊ တောင်ငူကိုတော့ မပြန်သေးပါဘူး၊ ဘုန်းကြီးက ဓာတ်ထိုးတယ်လေ…၊ ချသံအစစ်ရမယ်ဆိုလို့ လာပြီးစော င့်နေတာ၊ မနက်အစောကြီး ကတည်းက ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဆိုပြီး ကြွ သွားတယ်၊ အဲ့ဒီကျောင်းသားလေးပါ ခေါ်သွား တယ်…”

ဟု မိန့်တော်မူလိုက်၏။ ညိုချော၏ ဖခင်လည်း…

“ခက်တော့တာပဲ…”

ဟုသာ ညည်းညူ၍ ပြန်ခဲ့ရရှာလေတော့၏။

ညိုချောသည် ကျောင်းတက်မြဲတက်နေ၏။ မောင်မောင်အတွက်ဟု ဆိုကာ မုန့်များ လည်းယူသွား၏။ မောင်မောင့်ကို မတွေ့သောအခါ၌ မုန့်များကို ပြန်၍ယူလာ၏။ အပြန်လမ်း တွင် မုန့်များကို ခွေးများအား ကျွေးပစ်၏။ ခွေးကျွေးသောအခါ၌လည်း ညိုချောသည် ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်ရွတ်၍ ကျွေး၏။

"မောင်မောင့်အစား နင်တို့ပဲစားတော့၊ မောင်မောင်ကိုတွေ့ရင်တော့ စားပစ်လိုက်ပြီလို့ ပြောလိုက်၊ မောင်မောင်က သူ့ဦးလေးသေလို့ သင်္ချိုင်းကုန်းကို သွားပို့နေတယ်လို့ ဒယ်ဒီက ပြောတယ်၊ နင်တို့ မောင်မောင့်အစား စားရမှာပေါ့၊ နင်တို့လည်း ငါကျွေးမှ စားရတာဆိုတော့ မောင်မောင့်လိုပါပဲ၊ ထားပါတော့လေ၊ နင်တို့လည်း မောင်မောင်ပါပဲ...၊ လာ...လာ"

ဟုဆိုလိုက်လျှင် ခွေးများသည် ညိုချောထံသို့ ပြေးလာကြလေ၏။ လူယက်၍ မုန့်ကို ဟပ်ကြလေ၏။

"ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ...ညိုချောမရှိရင် မုန့်မရှိ၊ ညိုချောလာတော့ နင်တို့မုန့်စားရပြီ၊ ဒီဘက်က မောင်မောင် အဖြူ၊ ဒီဘက်က မောင်မောင် အနီ၊ ဟောဟိုမည်းမည်း ကလေးက လည်း မောင်မောင်ပဲ၊ မောင်မောင် အမည်းပေါ့၊ ဒါက အမပါလား...၊ မောင်မောင်အစ်မပေါ့၊ မောင်မောင် အထီး ရှိသလို မောင်မောင်အမလည်းရှိတာပဲ..."

ဟုဆိုကာ ခွေးထီး ခွေးမများအား ညိုချောသည် မုန့်များကိုဖဲ့၍ ကျွေး၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ သည် သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်၍ နေ၏။

"မောင်မောင်ကတော့ သူ့ဦးလေးသေလို့ သင်္ချိုင်းကို သွားပို့တယ်၊ နင်

တို့ ဦးလေးတွေ ရော မသေသေးဘူးလား၊ နင်တို့ ဦးလေးတွေရော သင်္ချိုင်းကို လိုက်မပို့ကြဘူးလား…၊ နင်တို့ လိုက်ပို့လို့ မလာရင်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဟိုဘက်မှာ နင်တို့လို မောင်မောင်တွေ အများကြီးရှိ တယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မောင်မောင်က အဝတ်လျှော်တတ်တယ်၊ ဒိုဘီကုလားလို့ ပြော တယ်၊ နင်တို့ရော အဝတ်လျှော်တတ်သလား၊ ပြီးတော့ မောင်မောင်က ငါ့ကို စကားတွေ အများကြီးပြောတယ်၊ နင်တို့ကတော့ မုန့်ပဲလုစားတယ်…၊ စကားလည်းမပြောဘူး၊ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ်လေ…ငါ့ မျက်စိထဲမှာတော့ အားလုံးဟာ မောင်မောင်ချည်းပဲ၊ ဟုတ်တယ်နော် ဒက်ဒီ”

ဟုဆိုကာ အနီးရှိ ဖခင်ကို လှမ်း၍မေးရင်း ၎င်းဖခင်၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက် လေ၏။

“သြော်…ဒက်ဒီလည်း မောင်မောင်ပါပဲလား၊ မုန့်စားမလား၊ ကုန် တော့သွားပြီ…၊ သူတို့ စားပြီး…သူတို့ဆီက ပြန်တောင်းပေးမယ်၊ စားမ လား…”

ဟု ညိုချောက ပြောလေ၏။ ဖခင်လုပ်သူသည် သမီးဖြစ်သူ၏ ဖြစ် အင်ကိုကြည့်ကာ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များစီးကျလာလေ၏။

“ဟင်…မောင်မောင်ငိုနေတယ်၊ ဟုတ်လား…၊ မငိုနဲ့လေ၊ ဘုန်းကြီး ဒံပေါက်ဆွမ်းကပ်ရင် နင့်ကိုလည်း ဒံပေါက်ကျွေးမှာပေါ့၊ အမွှေးဆပ်ပြာ လည်းပေးမယ်လေ၊ နင့်လက် လှလှလေး တွေကို အမွှေးဆပ်ပြာနဲ့ ဆေး၊ ဒါမှ နင့်လက်ကလေးတွေ မွှေးနေမှာလေ…”

ဟု ညိုချောက ပြောလိုက်လျှင် ဖခင်ဖြစ်သူသည် သမီးကလေး၏ ခေါင်းမှ ဆံပင်များ ကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ရင်း…

“သမီးရယ်…သတိထားမှပေါ့ကွယ်”

ဟု ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ညိုချောသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အဖြစ်ကို သေချာစွာကြည့်၍ ငိုင်ငိုင်ကလေးရပ်နေပြီးနောက် တစ်စုံ တစ်ခုကိုမေးရန် ပါးစပ်ပြင်လိုက် သည့်အချိန် ၎င်း၏ ဖခင်က...

"ဘာမှ မမေးပါနဲ့ သမီးရယ်၊ အိမ်ပြန်ကြမယ်၊ သမီးကို ဆရာဝန်နဲ့ ပြရဦးမယ်"

ဟုပြောဆို နှစ်သိမ့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သားအဖနှစ်ယောက်သည် ကြေကြေ ကွဲကွဲဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ညိုချော၏အဒေါ်ဖြစ်သူသည် အစ်ကို နှင့်တူမ၏ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီးနောက် ထိတ်ထိတ်ပြာပြာဖြစ်၍ နေလေ၏။

ထို့နောက် အဒေါ်ဖြစ်သူက ညိုချောအား အဝတ်အစားလဲရန်၊ ခြေလက်ဆေးရန် ချော့မော့၍ ပြောလေ၏။ ညိုချောလည်း နောက်ဖက်သို့ ဝင်သွားလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ညိုချော၏ အဒေါ်က ညိုချော၏ ဖခင်အား

"ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ ကိုကိုရယ်"

ဟု မေးလိုက်ရာ ညိုချော၏ ဖခင်က...

"ကောင်လေးကို မတွေ့ရင် တို့သမီးလေး ရူးသွားမှာသေချာပါတယ်၊ လမ်းမှာလည်း ခွေးတွေကို ကောင်လေးအတွက် ဖယ်ထားတဲ့ မုန့်တွေကျွေးရင်း မောင်မောင်လို့ခေါ်တယ်၊ ငါ့ကိုလည်း မောင်မောင်လို့ခေါ်တယ်၊ သူ အဲ့ဒီလို ခေါ်လိုက်တဲ့အခါ ရင်နှစ်ခြမ်းဟာ ဗြန်းကနဲ ကွဲသွားပြီး အသည်းနှလုံးတွေ ပြုတ်ထွက်သွားတယ်လို့တောင် ခံစားလိုက်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် မျက်ရည်တွေ ကျလာတာ..."

ဟုပြောလိုက်လျှင် ညိုချော၏အဒေါ်သည်...

"ဟောတော့..."

ဟု ခပ်တိုးတိုးယောင်၍ အော်လိုက်ပြီး ပါးစပ်ကို သူ့ဖာသာ လက်ဝါးဖြင့် ပိတ်လိုက် သည့်အချိန်၌ပင် မျက်ရည်စက်များသည် သူ၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ တစ်ပေါက်ပြီး တစ်ပေါက် အဆက်မပြတ် ကျ၍လာလေတော့သတည်း။

*